

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-87(6)/15/AgŁ

Warszawa, 18 stycznia 2016 r.

DECYZJA DIH-1/5/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 23), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148 z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Agaty Mielech, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Sklep Czekoladka Agata Mielech w Białymstoku, od decyzji Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Białymstoku nr 35 z dnia 7 października 2015 r. (nr akt sprawy: ŻG.8361.213.2015.RPK), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 1 500 zł (słownie: jeden tysiąc pięćset złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu dziewięciu partii produktów oferowanych w opakowaniach o łącznej wartości 1 074 zł, nieodpowiadających w zakresie oznakowania jakości handlowej – utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 25 i 26 sierpnia 2015 r. (według upoważnienia do kontroli nr ŻG.8361.213.2015) przez inspektorów reprezentujących Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Białymstoku, zwanego dalej „Podlaskim WIIH”, w punkcie sprzedaży na Targowicy Miejskiej w Białymstoku przy ul. Kawaleryjskiej 19/23 lok. 33 P, należącym do przedsiębiorcy Agaty Mielech, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Sklep Czekoladka Agata Mielech w Białymstoku, zakwestionowano oznakowanie dziewięciu partii produktów oferowanych w opakowaniach o łącznej wartości 1 074 zł (na jedenaście ogółem skontrolowanych w tym zakresie), tj.:

- 10 opakowań cukierków „Euka+Menthol extra stark” o masie netto 250 g (3,5 zł/op.);
- 41 opakowań orzeszków ziemnych solonych „Erdnüsse” o masie netto 200 g (4 zł/op.);
- 5 opakowań żelków „Haribo Happy Cola” o masie netto 175 g (5 zł/op.);
- 59 opakowań czekolady z orzechami „Nussbeisser edel vollmilchsokolade mit ganzen haselnussen” o masie netto 100 g (4 zł/op.);
- 10 opakowań kawy „Mild Cronat Gold von Jacobs” o masie netto 200 g (20 zł/op.);

- 4 opakowania kawy „Lavazza Italys Favourite Coffee Qualita Rossa” o masie netto 250 g (14 zł/op.);
- 2 opakowania napoju kakaowego „Choco Drink kakaohaltiges getränkempulver” o masie netto 800 g (11 zł/op.);
- 9 opakowań czekoladek „Merci” o masie netto 250 g (14 zł/op.);
- 42 opakowania drażetek „Big Ben Oragierte Erdnüsse” o masie netto 250 g (5 zł/op.);

z uwagi na brak jakichkolwiek oznaczeń w język polskim (na ich opakowaniach były tylko oznaczenia w językach obcych), co stanowiło naruszenie przepisów art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2015 r. poz. 594 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o bezpieczeństwie żywności i żywienia”, art. 6 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, a także art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 s. 18 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011”.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 26 sierpnia 2015 r. (nr akt kontroli: ŻG.8361.213.2015). Do akt sprawy dołączono wyjaśnienia kontrolowanego z 25 sierpnia 2015 r., z których wynika, że nie wiedział on o obowiązku oznakowania produktów w języku polskim i zobowiązał się do poprawy oznakowania zakwestionowanych produktów.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z 10 września 2015 r., Podlaski WIIH zawiadomił ww. przedsiębiorcę, zwanego dalej również „stroną”, o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej za wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych dziewięciu ww. partii produktów, informując przy tym o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowaniu. Jednocześnie, w piśmie tym wezwał ją do przekazania informacji o wielkości obrotów za rok 2014.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień, natomiast żądane informacje przekazała w oświadczeniu z 17 września 2015 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, w drodze decyzji nr 35 z dnia 7 października 2015 r. (doręczonej stronie 8 października 2015 r.), Podlaski WIIH wymierzył stronie, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 1 500 zł za wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych dziewięciu ww. partii produktów.

Pismem z 16 października lipca 2015 r. (nadanym tego samego dnia w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego), strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony

Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o jej uchYLENIE. Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła:

- 1) obrazę prawa materialnego, tj. przepisu art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, poprzez jego błędne zastosowanie i wadliwe uznanie, że to strona wprowadziła do obrotu nieodpowiadające jakości handlowej przedmiotowe produkty, podczas gdy – w jej ocenie – odpowiedzialnym za to naruszenie jest producent albo importer lub dystrybutor, a ona nie miała najmniejszego wpływu na wystąpienie tego naruszenia. Jej zdaniem, należałoby rozważyć i dokładnie przeanalizować, jaki podmiot miał na to wyłączny wpływ;
- 2) naruszenie prawa procesowego, tj. przepisów art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 Kpa, poprzez niepodjęcie kroków zmierzających do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy.

Po uzupełnieniu przez stronę braków formalnych odwołania, pismem z 23 listopada 2015 r., Prezes UOKiK poinformował ją, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002 s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 178/2002”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności lub pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

W świetle art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, podmiotem działającym na rynku spożywczym odpowiedzialnym za informację na temat żywności jest podmiot, pod którego nazwą lub firmą jest wprowadzany na rynek dany środek spożywczy lub – jeżeli ten podmiot nie prowadzi działalności w Unii Europejskiej – importer danego środka na rynek Unii Europejskiej. Jak wynika z tego artykułu, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych (ust. 2), a bez uszczerbku dla tego przepisu, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione (ust. 5).

Stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej,

jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Pojęcie jakości handlowej zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 5 tej ustawy, jako cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Jak wynika z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, bez uszczerbku dla art. 9 ust. 3 obowiązkowe informacje na temat żywności muszą być podawane w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów z państw członkowskich, w których dany środek spożywczy jest wprowadzany na rynek (ust. 1), a na swoim własnym terytorium państwa członkowskie, w których dany środek spożywczy jest wprowadzany na rynek, mogą określić, że dane szczegółowe są podawane w jednym lub kilku językach urzędowych Unii Europejskiej (ust. 2). Przepisy te nie zabraniają podawania danych szczegółowych w kilku językach (ust. 3).

Artykuły rolno-spożywcze wprowadzane do obrotu, zgodnie z art. 6 ustawy o jakości handlowej, są oznakowane co najmniej w języku polskim (ust. 1), a wymóg znakowania w języku polskim nie dotyczy artykułów rolno-spożywczych przeznaczonych do wywozu poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (ust. 4). Środki spożywcze wprowadzane do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w świetle art. 48 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, muszą być oznakowane w języku polskim. Środki spożywcze mogą być ponadto oznakowane w innych językach.

Każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej (w brzmieniu obowiązującym w dniu orzekania przez organ drugiej instancji), uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie, na podstawie wyników kontroli przeprowadzonej w punkcie sprzedaży należącym do strony przez inspektorów reprezentujących Podlaskiego WIIH, zakwestionowano oznakowanie dziewięciu ww. partii produktów o łącznej wartości 1 074 zł, z uwagi na brak jakichkolwiek oznaczeń w języku polskim, co stanowiło naruszenie przepisów art. 48 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, art. 6 ust. 1 ustawy o jakości handlowej oraz art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.

Biorąc powyższe pod uwagę, organ pierwszej instancji uznał, że wprowadzone do obrotu przedmiotowe produkty są artykułami rolno-spożywczymi niespełniającymi wymagań

jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej, z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie – co nosiło znamiona czynu określonego w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej oraz skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej w wysokości 1 500 zł.

Jak wynika z art. 40a ust. 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężne, o których mowa w ust. 1-3 tego artykułu, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

Tym samym, Podlaski WIIH w drodze decyzji nr 35 z dnia 7 października 2015 r. wymierzył powyższą karę pieniężną Agacie Mielech, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Sklep Czekoladka Agata Mielech w Białymstoku, tj. przedsiębiorcy, który wprowadził do obrotu nieprawidłowo oznakowane przedmiotowe produkty.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona nie wniosła zastrzeżeń, co do zasadności uznania przedmiotowych produktów za nieprawidłowo oznakowane, natomiast podniosła, że organ pierwszej instancji dopuścił się obrazy prawa materialnego, tj. przepisu art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, poprzez jego błędne zastosowanie i wadliwe uznanie, że to strona wprowadziła te produkty do obrotu, podczas gdy – w jej ocenie – odpowiedzialnym za to naruszenie jest producent albo importer lub dystrybutor, a ona nie miała najmniejszego wpływu na wystąpienie tego naruszenia. Strona uważa, że należałoby rozważyć i dokładnie przeanalizować, jaki podmiot miał na to wyłączny wpływ. Zaznaczyła, że to na importerze spoczywają obowiązki wynikające z wprowadzenia towaru do obrotu, do których należą m.in. uzyskanie certyfikatów bezpieczeństwa i właściwe oznakowanie towaru. Zwróciła uwagę, że w ramach przeprowadzonych we własnym zakresie czynności wyjaśniających, otrzymała od dostawcy zakwestionowanych produktów informacje, że na produkty te nie są produkowane naklejki w języku polskim (tzw. stickery). Nadmieniła, że na opakowaniach tych produktów znajdują się wszystkie wymagane informacje na ich temat w języku obcym, a więc istnieje możliwość ustalenia podmiotu odpowiedzialnego za wprowadzenie ich do obrotu na rynek polski. Strona stara się wykazać, że ona jedynie nabyła produkty w tych opakowaniach, wraz z pozostałymi produktami, które były prawidłowo oznakowane.

Odnosząc się do powyższego, należy zauważyć, że zaskarżoną decyzję wydano na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, który wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy w stosunku do kogo zostanie ustalone, iż wprowadził do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej (w tym także nieprawidłowo oznakowanie), podlega karze pieniężnej określonej w tym przepisie. Przepis ten jest wyrazem odpowiedzialności administracyjnej, która ma charakter obiektywny, a tym samym znajduje on zastosowanie już za sam fakt zachowania naruszającego taki przepis. Dla ustanowienia tej odpowiedzialności ma znaczenie nie tyle to, w jaki sposób doszło do naruszenia przepisów o jakości handlowej, ale to, czy zostały wprowadzone do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 lipca 2012 r. sygn. akt II GSK 917/11, z dnia 6 lutego 2013 r. sygn. akt 2171/11 oraz z dnia 31 października 2014 r. sygn. akt 1304/13).

Należy w tym miejscu podkreślić, że pojęcie obrotu zostało wyjaśnione w art. 3 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, jako czynności w rozumieniu art. 3 pkt 8 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, w którym wprowadzenie na rynek, zgodnie z zawartą w tym przepisie definicją, oznacza posiadanie żywności lub pasz w celu sprzedaży, z uwzględnieniem oferowania do sprzedaży lub innej formy dysponowania, bezpłatnego lub nie oraz sprzedaż, dystrybucję i inne formy dysponowania. W rozumieniu tych przepisów, strona wskazane w decyzji organu pierwszej instancji produkty posiadała w celu sprzedaży, a więc wprowadziła do obrotu, co skutkowało wymierzeniem jej kary, stosownie do nakazu wynikającego z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej. Jak wykazano powyżej, samo stwierdzenie – udowodnienie faktu wprowadzenia do obrotu produktów nieodpowiadających jakości handlowej jest przesłanką wystarczającą do nałożenia stosownej kary, która jest karą administracyjną.

Zdaniem Prezesa UOKiK, strona mogła i powinna zwrócić uwagę na to, iż oferowane przez nią do sprzedaży produkty nie posiadały oznaczeń w języku polskim oraz nie dopuścić do wprowadzenia ich do obrotu. Trudno zatem zgodzić się z twierdzeniem strony zawartym w odwołaniu, że strona nie miała wpływu na wystąpienie tego naruszenia. Dodać należy, że obowiązek oznakowania przedmiotowych produktów w języku polskim spoczywał głównie na stronie. Strona jako profesjonalista na rynku była zobowiązana do znajomości i stosowania przepisów związanych z wykonywaną przez nią działalnością.

W związku z powyższym, należy stwierdzić, że organ pierwszej instancji prawidłowo i zgodnie z prawem uznał, iż odpowiedzialność za wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych przedmiotowych produktów ponosi strona, a więc wymierzenie jej kary z tego tytułu było zasadne. Tym samym, zrzut naruszenia przez organ pierwszej instancji przepisu art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, należy uznać za chybiony.

Strona nie zgodziła się również z wysokością wymierzonej jej kary pieniężnej i w tym aspekcie podniosła w odwołaniu, że organ pierwszej instancji dopuścił się naruszenia prawa procesowego, tj. przepisów art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 Kpa, poprzez niepodjęcie kroków zmierzających do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy. Jej zdaniem, ustalenia kontroli w tym zakresie należy uznać za dowolne i nie oparte na dostatecznych dowodach, albowiem organ pierwszej instancji nie uwzględnił faktu braku winy strony oraz nie dokonał całkowitej analizy zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego. Strona uważa, że pomiędzy ustaleniami kontroli stanowiącymi podstawę do wydania zaskarżonej decyzji, a rzeczywistym stanem rzeczy istnieją poważne rozbieżności, co powinno skutkować uchynieniem tej decyzji i ponownym wyjaśnieniem sprawy.

Biorąc powyższe pod uwagę, a także uwzględniając, że od 30 listopada 2015 r. obowiązuje nowe brzmienie przepisu art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, w którym wymieniono przesłanki mające wpływ na wysokości kary pieniężnej, określonej w art. 40a ust. 1 pkt 3 tej ustawy, na podstawie zebranego w aktach sprawy materiału dowodowego, Prezes UOKiK zważył, co następuje:

- oceniając stopień szkodliwości czynu, polegającego na wprowadzeniu do obrotu przez stronę nieprawidłowo oznakowanych przedmiotowych produktów, należy uwzględnić, że

- stwierdzona niezgodność, polegająca na braku jakichkolwiek oznaczeń w języku polskim (na ich opakowaniach były tylko oznaczenia w językach obcych), w tym podstawowych informacji umożliwiających rozpoznanie charakteru, rodzaju i składu danego produktu, a więc niezbędnych z punktu widzenia interesów i praw konsumentów, ma istotny wpływ na dokonanie właściwego wyboru produktu, zgodnego z ich oczekiwaniami. Argumenty strony przedstawione w odwołaniu, że na opakowaniach tych produktów znajdowały się wszystkie wymagane informacje na ich temat w języku obcym, nie zmieniają faktu, że były one pozbawione jakichkolwiek oznaczeń w języku polskim. Podkreślić należy, że obowiązek oznakowania przedmiotowych produktów w języku polskim nie wypełniałoby nawet to, gdyby były one poprawnie oznakowane w języku obcym;
- oceniając zakres naruszenia, należy uwzględnić, że stwierdzona niezgodność wskazywała na istotne naruszenie wymagań jakości handlowej, przede wszystkim z punktu widzenia interesów i praw konsumentów. Odnosząc się do argumentów strony przedstawionych w odwołaniu, że strona zobowiązała się do oznakowania zakwestionowanych produktów w języku polskim, co jest równoznaczne z tym, że podejmie ona działania zmierzające do usunięcia stwierdzonych niezgodności, aby nie dopuścić do ich powstania takich sytuacji w przyszłości, należy wskazać, że okoliczności te zostały wzięte pod uwagę przez organ pierwszej instancji przy ocenie tej przesłanki, co znajduje swój wyraz w uzasadnieniu do zaskarżonej decyzji i jest zgodne z wyjaśnieniami strony z 25 sierpnia 2015 r., złożonymi w toku kontroli;
  - oceniając dotychczasową działalność tego podmiotu, należy wziąć pod uwagę, że strona w okresie ostatnich 24 miesięcy po raz pierwszy naruszyła przepisy o jakości handlowej. Wbrew temu, co sugeruje strona w odwołaniu, organ pierwszej instancji przy ocenie tej przesłanki nie pominął faktu, że strona przedmiotowe produkty nabyła od dostawcy bez jakichkolwiek oznaczeń w języku polskim (skoro ustalił, że nie posiadała ona oznaczeń w języku polskim w jakiegokolwiek formie, w tym np. w formie naklejek otrzymanych od dostawcy), oraz że stwierdzone niezgodności nie były wynikiem zamierzonego działania, ukierunkowanego na osiągnięcie korzyści majątkowej (skoro ustalił, że nie wiedziała ona o obowiązku oznakowania produktów w języku polskim, zgodnie z wyjaśnieniami strony z 25 sierpnia 2015 r., złożonymi w toku kontroli). Tym niemniej, brak wiedzy, a nawet celowego działania, nie może – wbrew przekonaniu strony – oznaczać, że strona zostaje zwolniona z obowiązków, wynikających z art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 i art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, jak również z ww. przepisów o jakości handlowej dotyczących oznakowania produktów w języku polskim;
  - oceniając wielkość obrotów oraz przychodu tego podmiotu, należy uwzględnić, że strona przekazała żądane informacje za rok 2014 i została zakwalifikowana, zgodnie z art. 104 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584 z późn. zm.), do grupy mikroprzedsiębiorców. Przy ocenie tej przesłanki, organ pierwszej instancji bierze pod uwagę wielkość obrotów oraz przychodu strony za ostatni rok rozliczeniowy, a nie – jak stara się wykazać strona w odwołaniu – dochód, jaki strona osiągnęła lub mogłaby osiągnąć ze sprzedaży zakwestionowanych dziewięciu ww. partii

- produktów o łącznej wartości 1 074 zł, który w jej ocenie kształtuje się na poziomie około 120 zł (jako różnica pomiędzy ceną zakupu towaru, a ceną jego sprzedaży – marża);
- oceniając wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych, należy uwzględnić, że strona nie zapewniła prawidłowego oznakowania dla dziewięciu ww. partii produktów (na jedenaście ogółem skontrolowanych w tym zakresie), a ich wartość w dniu kontroli stanowiła kwotę 1 074 zł.

Zdaniem Prezesa UOKiK, opisane powyżej przesłanki, jakimi należało kierować się przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, określonej w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, były podstawą do wymierzenia stronie kary pieniężnej w wysokości 1 500 zł, ustalonej przez organ pierwszej instancji. Kara ta mieści się w granicach ustawowych oraz stanowi znacznie mniej niż dwukrotną wartość zakwestionowanych produktów, rozumianą jako korzyść majątkową (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 maja 2012 r. sygn. akt II GSK 684/11). Należy wskazać, że w niniejszej sprawie organ pierwszej instancji był uprawniony do wymierzenia stronie kary pieniężnej w wysokości od 500 zł do 5 370 zł (5 x 1 074 zł), gdzie górna jej granica stanowi pięciokrotną wartość korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych dziewięciu ww. partii produktów o łącznej wartości 1 074 zł, a więc wymierzona stronie kara nie jest wygórowana.

Jak stanowi art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Skuteczność kary za naruszenie prawa żywnościowego przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstraszająca jej wysokość musi być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi spełniać głównie funkcję prewencyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, w celu niedopuszczenia do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Nałożona sankcja powinna stanowić również poważną dolegliwość, ale nie eliminować przedsiębiorcy z rynku. Podkreślić należy, że celem ustawy o jakości handlowej jest w szczególności ochrona konsumentów przed środkami spożywczymi niespełniającymi wymagań jakości handlowej m.in. w zakresie oznakowania, stąd też kary wymierzone z tego tytułu, po uwzględnieniu kryteriów określonych w art. 40a ust. 5 tej ustawy, stanowiących podstawę wymiaru ich wysokości, nie mogą być symboliczne (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 lipca 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 769/10).

Zdaniem Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara będzie właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były dostępne wyłącznie środki spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a także spełni ona swoją funkcję prewencyjną, skłaniając stronę do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, przede wszystkim z uwagi na wykazane powyżej niedopełnienie obowiązku oznakowania przedmiotowych produktów w języku polskim. Tym samym, zrzut naruszenia przez organ pierwszej instancji przepisów art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 Kpa, nie znajduje uzasadnienia.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, o której mowa w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem. Tym

samym, zawarty w odwołaniu wniosek strony o uchylenie zaskarżonej decyzji, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa dotyczących wymierzania kar na gruncie ustawy o jakości handlowej.

Stosownie do art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Białymstoku w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stanie się ostateczna.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy posiada kompetencje do wydania decyzji, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613 z późn. zm.).

Z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski

Otrzymują:

1. Agata Mielech
ul. ks. Jerzego Popiełuszki 75 lok. 41
15-661 Białystok
2. Podlaski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Białymstoku
3. a/a